

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 147/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Göblom, Jantárová 30, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 685/2014 z 23. júna 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 1380/2015 zo 14. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 685/2014 z 23. júna 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 1380/2015 zo 14. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ako aj porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného pred Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 318/2003 o zaplatenie 21 576,05 € s príslušenstvom z titulu záväzku vyplývajúceho zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania 31. marca 1998. Okresný súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 21. februára 2014 tak, že sťažovateľa zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom. Proti označenému rozsudku okresného súdu z 21. februára 2014 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že ho ako vecne správny potvrdil. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom odvolacieho konania podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho ako procesne neprípustné odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny a nespravodlivý, pričom argumentuje a predostiera svoj vlastný pohľad na vec. Vychádzajúc z vlastného právneho posúdenia veci dochádza k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jeho označené práva. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu uvádza, že ani najvyšší súd mu neposkytol ochranu, čím porušil jeho označené práva.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol tak, že vysloví porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná mu náhradu trov konania.

Sťažovateľ zároveň žiadal, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu do právoplatného rozhodnutia o jeho sťažnosti.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľ zároveň namietala, že v konečnom dôsledku došlo napadnutým rozsudkom krajského súdu aj k neprípustnému zásahu do jeho majetkových práv, a tým aj k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd sa musel v tejto časti sťažnosti v prvom rade zaoberať otázkou včasnosti jej podania ako jednou z procesných podmienok prípustnosti sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd bral do úvahy svoju pravidelnú judikatúru vychádzajúcu z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54, z ktorej vyplýva, že v prípade podania dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a jeho procesného odmietnutia najvyšším súdom je lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu považovaná za zachovanú. V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ústavný súd v okolnostiach prípadu (včas podaná sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho) nepovažoval predloženú sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté rozhodnutie krajského súdu za oneskorene podanú, preto preskúmal jej dôvodnosť v rámci predbežného prerokovania sťažnosti.

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdenom zásahu krajského súdu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mal dopustiť tým, že na jeho právnu argumentáciu uplatnenú v odvolaní nereagoval ústavne konformným spôsobom, keď potvrdil prvostupňový rozsudok okresného súdu. Sťažovateľ zároveň namieta aj arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, pretože jeho právne závery sú podľa neho založené na nesprávnej interpretácii relevantných noriem. Sťažovateľ nesúhlasí s výrokom napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako EŠLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999). Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

„Súd prvého stupňa sa pri rozhodovaní dôsledne riadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení č. k. 6 Co 218/2011-289 zo dňa 14. 2. 2012, a to tak pokiaľ ide o jeho procesný postup, ako aj hmotnoprávne posúdenie danej veci. Po zrušení rozsudku odvolacím súdom súd prvého stupňa zameral ďalšie dokazovanie na tvrdenú obranu odporcu, v zmysle ktorej žalobným návrhom uplatnený nárok nemožno navrhovateľovi priznať, lebo týmto rozhodnutím by mu vzniklo bezdôvodné obohatenie a získal by neprimeranú výhodu na úkor odporcu. Súd vykonal vo veci všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania, iné dôkazy účastníci nenavrhlí vykonať, hoci pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania boli poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p. (č. l. 516, 517 spisu), preto odvolanie z hľadiska odvolacieho dôvodu v zmysle usl. § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p. nie je dôvodné. Odporca v odvolaní ani neoznačil žiadne také dôkazy, ktoré navrhol vykonať a súdom vykonané neboli, hoci mala nimi byť preukázaná právne významná skutočnosť

Nenáležité je aj tvrdenie odporcu, že súd prvého stupňa sa nevenoval otázke dobrých mravov, keďže z odôvodnenia rozhodnutia úvahy a záver súdu o tejto otázke sú zrejmé.

Pokiaľ odporca tvrdí, že na strane navrhovateľa došlo k bezdôvodnému obohateniu tým, že odporca investoval nemalé finančné prostriedky na to, aby byt bol vôbec predajný odvolací súd uvádza, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odporcom realizované opravy bytu a bytového domu boli vykonané potom, čo sa stal vlastníkom tohto bytu. Išlo teda o investície do jeho veci, z ktorého dôvodu nemohlo vzniknúť na strane navrhovateľa bezdôvodné obohatenie, keďže nešlo o investície do cudzej veci. Navrhovateľ sa ani zmluvne nezaviazal podieľať sa na investíciách do bytu a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ohľadne investícií do bytu medzi účastníkmi nikdy neprebiehali ani žiadne rokovania. Pokiaľ teda investície v celom rozsahu znášal odporca, ani z tohto dôvodu nemohlo navrhovateľovi vzniknúť bezdôvodné obohatenie.

Z dôvodu neexistencie dohody medzi účastníkmi konania, v zmysle ktorej by sa navrhovateľ zaviazal podieľať sa na investíciách odporcu do bytu, nemohla odporcovi z tohto

titulu vzniknúť voči navrhovateľovi pohľadávka, ktorú by bolo možné započítať oproti pohľadávke navrhovateľa. Správne preto súd neprihliadol na kompenzačnú námietku odporcu a k tejto otázke sa vyjadril odvolací súd už vo svojom uznesení č. k. 6 Co 218/2011-289 zo dňa 14. 2. 2012.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku odporcu, v zmysle ktorej ak navrhovateľ sa chce podieľať na aktívach, musí sa podieľať aj na pasívach, a teda v rovnakom pomere znášať náklady vynaložené na opravu a rekonštrukciu bytu odvolací súd zhodne so závermi súdu prvého stupňa uvádza, že okolnosti danej veci takýto záver neumožňujú prijať.

Predovšetkým je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že odporca nekúpil predmetný byt od navrhovateľa za trhovú cenu, ale za tzv. vyhláškovicu a túto ani navrhovateľovi nezaplatil v celom rozsahu (uhradenie kúpnej ceny bolo preukázané maximálne v rozsahu (162.000,-Sk), pričom navrhovateľ sa s touto cenou uspokojil iba vzhľadom na ďalšiu ústnu dohodu medzi účastníkmi konania, ktorá následne bola vyjadrená aj v písomnej forme dňa 31. 1. 1998, a to dohodu o vyplatení polovice kúpnej ceny získanej predajom bytu tretej osobe. Z tohto pohľadu by bolo proti morálnym zásadám, aby navrhovateľ už nemal žiaden podiel na získanej kúpnej cene, ako sa toho domáha odporca. Aj keď sa súdu na základe vykonaného dokazovania nepodarilo ustáliť otázku, v akom rozsahu bola trhovú hodnotu bytu závislá od investícií do tohto bytu a či teda byt by bolo možné predať za porovnateľnú cenu aj bez týchto investícií tretej osobe, svedkyne [REDAKOVANÉ] vyplynulo, že táto v čase ohliadky bytu pred vykonaním rekonštrukcie tento ohodnotila sumou cca 900.000,-Sk. Aj táto výpoveď nasvedčuje tej skutočnosti, že vyplatená kúpna cena navrhovateľovi (maximálne 162.000,-Sk) bola podstatne nižšia, než predpokladaná trhovú hodnota bytu a aj z tohto dôvodu nemožno konštatovať, že priznanie plnenia je potrebné odoprieť, lebo ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Odporca teda nevyplatil navrhovateľovi ani len celú vyhláškovicu cenu a pokiaľ v doplnení odvolania tvrdí, že za túto vyhláškovicu cenu bol byt nepredajný, z vykonaného dokazovania takýto záver nevyplýnul. Navrhovateľovi nebolo poskytnuté ani iné plnenie, ktoré by bolo možné započítať na kúpnu cenu bytu či už vyhláškovicu alebo trhovú, keďže rodinný dom v [REDAKOVANÉ], zakúpený za účelom uspokojovania bytových potrieb navrhovateľa, bol vo vlastníctve odporcu.

Rozhodujúcou je aj tá skutočnosť, že odporca pri uzavieraní zmluvy dňa 31. 3. 1998, ale už aj v čase uzavierania kúpnej zmluvy dňa 25. 1. 1998 mal vedomosť o tom, že v byte

je narušená klenba, ktorú je potrebné staticky zabezpečiť a byt bez rekonštrukcie je iba podmiennečne vhodné užívať, a teda že budú nevyhnutné určité investície, aby sa stal byt obývatelným, napriek tomu sa zaviazal navrhovateľovi zaplatiť polovicu získanej kúpnej ceny bez zohľadnenia (odpočítania) týchto investícií. V tomto smere je správny záver súdu prvého stupňa, že odporca nevyvinul dostatočnú mieru starostlivosti a predvídavosti pri uzavieraní tejto zmluvy, túto uzavrel na základe svojho slobodného rozhodnutia, a preto je povinný záväzky z tejto zmluvy plniť, aj keď ich považuje za zjavne nevýhodné.

Argumentácia odporcu, že pri uzatváraní zmluvy konal v tiesni, ktorá mala spočívať v tom, že navrhovateľ sa nechcel z bytu vysťahovať a žiadal od odporcu ďalšie finančné prostriedky, nie je dôvodná, ako to už uviedol odvolací súd vo svojom uznesení č. k. 6 Co 212/2011-289 zo dňa 14. 2. 2012, pretože odporca mal k dispozícii právne prostriedky pre vypratanie navrhovateľa z bytu a bytová situácia navrhovateľa bola zrejmá tak v čase uzavretia kúpnej zmluvy s odporcom, ako aj v čase uzavretia zmluvy zo dňa 31. 3. 1998. Nemožno teda uzavrieť, že by túto zmluvu neuzavrel slobodne a bez psychického či fyzického donútenia.

Pokiaľ odporca argumentuje tým, že byt bol v dezolátnom stave a bez rekonštrukcie nepredajný, odvolací súd znova zdôrazňuje, že tento stav bytu bol odporcovi známy v čase uzavretia zmluvy dňa 31. 3. 1998 a vzniku jeho záväzku z tejto zmluvy a napriek tejto skutočnosti sa odporca bez akýchkoľvek ďalších podmienok zaviazal vyplatiť navrhovateľovi polovicu získanej kúpnej ceny a ani následnou dohodou účastníkov nedošlo k zmene tejto zmluvy, ktorá by mala za následok možnosť započítania investícií odporcu do tohto bytu oproti podielu navrhovateľa zo získanej kúpnej ceny predajom bytu.

Ako tiež vyplynulo z vykonaného dokazovania, cieľom oboch účastníkov konania bolo predajom bytu dosiahnuť zisk, za tým účelom sa však nedohodli na spoločných investíciách do bytu a pokiaľ odporca sa rozhodol tieto investície uskutočniť bez vedomia navrhovateľa, pričom zmluvne nezabezpečil povinnosť aj navrhovateľa sa na týchto podieľať, musí tieto investície znášať sám.

Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku, v zmysle ktorej priznanie úroku z omeškania je v rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na skutočnosť, že odporca je v omeškaní od roku 2002 a doposiaľ neposkytol navrhovateľovi ani čiastočné plnenie

a ani neprejavil vôľu plniť. Vzhľadom na dĺžku trvajúceho omeškania by práve naopak bolo v rozpore s dobrými mravmi tento úrok z omeškania navrhovateľovi nepriznať.

K odvolacej námietke odporcu, že bez vykonania opráv a investícií by bol byt nepredajný, ktorú skutočnosť odporca považoval z vykonaného dokazovania za preukázanú odvolací súd uvádza, že odporca nebol povinný uvedený byt predať, žiadnu takúto povinnosť na seba neprevzal a zmluva s navrhovateľom zo dňa 31. 3. 1998 bola uzavretá iba pre prípad, že k takému predaju v budúcnosti dôjde. Keďže táto podmienka splnená bola, vznikla odporcovi povinnosť splniť svoj zmluvný záväzok tak, ako o tom vecne správne rozhodol súd prvého stupňa.“

Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa v tomto ohľade stotožňuje s krajským súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého nebolo možné z dôkazov produkovaných v priebehu konania ustáliť, o koľko sa zvýšila trhovú hodnotu bytu v dôsledku rekonštrukcie sťažovateľom, preto je možné súhlasiť s názorom, že sťažovateľ v tejto časti neunesol dôkazné bremeno. Taktiež úvahu súdu, v ktorej posudzoval otázku dobrých mravov vychádzajúc z rozhodujúcich okolností prípadu, ktoré v konaní vyšli najavo, nemožno

považovať podľa názoru ústavného súdu za arbitrárnu, respektíve nespravodlivú. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že v čase rekonštrukcie alebo investícií bol výlučným vlastníkom bytu sťažovateľ, preto v okolnostiach veci nemohlo ísť o bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu, ktorý ani nebol informovaný o rekonštrukcii a ani potrebe sa na nej finančne podieľať. Navyše, potreba investícií do bytu bola sťažovateľovi známa v čase nadobudnutia vlastníctva k bytu, pričom nadobúdacia cena odrážala túto skutočnosť.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené.

Ústavný súd konštatuje, že nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery krajského súdu. Je to tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to tvrdil sťažovateľ vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozsudku krajský súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval.

Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že krajský súd sa riadne zaoberal námietkami sťažovateľa a ústavne konformným spôsobom vysvetlil, prečo návrh v namietanej časti zamietol, preto v okolnostiach prípadu interpretácia a aplikácia na vec vzťahujúcich sa noriem sledovala ich zmysel a účel. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal, v akom rozsahu investíciami zvýšil trhovú hodnotu bytu. Navyše okolnosti, za ktorých sťažovateľ nadobudol byt, nasvedčovali záveru, že nadobúdacia cena bytu zohľadňovala stav bytu pred nevyhnutnou rekonštrukciou pre prípad jeho predaja tretej osobe. Tieto právne závery však podľa názoru ústavného súdu nemajú spojitosť s označeným právom hmotnoprávneho charakteru. Závery krajského súdu považuje ústavný súd za dostačujúce pre konštatovanie, že neexistuje relevantná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy na jednej strane a napadnutým rozsudkom krajského súdu na strane druhej.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného, formalistického a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Ústavný súd konštatuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho

súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 35/02). Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Aj túto námietku sťažovateľa týkajúcu sa arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade nie je založený sťažovateľom tvrdený dôvod prípustnosti jeho dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a teda že mu postupom súdu nebola odňatá možnosť konať pred súdom, a to arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu, ktoré na rozdiel od sťažovateľa považoval za zákonné a riadne odôvodnené. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý konštatoval neexistenciu dovolateľom tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania za súčasného konštatovania neexistencie väd v zmysle § 237 OSP, ústavný súd dospel k záveru, že nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že odôvodnenie napadnutého uznesenia ako celok je nepreskúmateľné, arbitrárne, respektíve že nie je riadne odôvodnené. Najvyšší súd sa ústavne súladným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné a ústavne konformné, preto ústavný súd dospel k záveru, že aj túto námietku sťažovateľa je potrebné považovať za neopodstatnenú.

Vo vzťahu k dovolacej námietke sťažovateľa, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, respektíve že vychádza z neúplných a nesprávnych skutkových zistení, najvyšší súd poukazujúc na svoju judikatúru v napadnutom uznesení uviedol, že uvedené nedostatky ako relevantný dovolací dôvod možno uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní, samotné neprávne právne posúdenie veci alebo nesprávne a neúplné skutkové zistenia však prípustnosť dovolania nezakladajú.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu považujúc ho za arbitrárne, odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (na zrušenie označených rozhodnutí všeobecných súdov a priznanie náhrady trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie. Takisto vzhľadom na rozhodnutie o tejto sťažnosti sa stalo bezpredmetným rozhodnúť o navrhovanom dočasnom opatrení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2017